De veelbesproken Russen te Rotterdam

Ja, veelbesproken zijn ze, de paar duizenden onder de Russen, die uit Duitschland of door de Duitschers bezette streken onze grenzen overgewipt naar Rotterdam kwamen en zich bij het Consulaat daar aanmeldden om hulp en onderstand. Het consulaat kon tenslotte voor al die menschen, zoo maar geen hulpdienst in elkaar zetten; lang heeft het nochtans alles gedaan wat het vermocht.

En toen eindelijk het aantal hulpbehoevenden wat al te groot werd, groeide de taak het consulaat wat over het hoofd. Het kon niet meer voortgaan op die manier, en er werd een comiteit gevormd, dat zich uitsluitend met de verzorging der daklooze Russen belastte, de „Commission officielle à l'assistance des refugiés russes". Dit comiteit bestond uit den heer Peterson, Consul Generaal van Rusland te Rotterdam, den heer Léo Berlinn en den heer Max Hirschhorn. Deze heeren doen een kranig en veelomvattend werk met de huisvesting en verzorging van zoovele landgenooten, vooral wanneer men bedenkt, dat er onder die paar duizend Russen ook een troepje is, waarmee ze heel wat last hebben. Dat lastige troepje is er blijkbaar de schuld van, dat die heele Russen kolonie zoo'n slechten naam kreeg. Herhaalde klachten omtrent hun gedrag kwamen in, de politie moest er zich veelal in mengen, en het liep zoo erg, dat de burgemeester er over dacht, al de ondergebrachte Russen de gemeente uit te jagen. De goeden moesten dan maar met de kwaden boeten.... Gelukkig voor de betere elementen onder hen is het nog niet zoover gekomen; het slechte element wordt door het comiteit met tucht en streng toezicht zooveel mogelijk bedwongen; de politie wordt voortdurend op de hoogte gehouden, en als er wat gebeurt dat niet door den beugel kan, is het kipik-heb-je. Eenige honderden van dat soort worden nu geïnterneerd; een begin daarmee is reeds gemaakt door hen op te sluiten in een Rijn aak onder toezicht der politie, maar deze schuit kon al de deugnieten niet meer bevatten. (We gaven een kiek van deze Rijn-aak in een van onze vorige nummers, zooals onze lezers zich herinneren zullen). Het comiteit verwacht de beste resultaten van deze scheiding tusschen de kwade en de goede elementen onder de Russen.

Een kantoor aan de Wijnhaven is door het comiteit betrokken, en vanuit deze centrale administratie gaat het werk zijn gang; en, naar wat wij er al zoo zagen en vernamen, moeten wij grif erkennen, dat er nog heel wat aan vast gezeten heeft en zit om die zaak zoo op pooten te zetten, en, eenmaal op de pooten staande, ze ook gaande te houden. De menschen zijn te Rotterdam, Schiedam en Delfshaven ondergebracht, en om zoo'n paar duizend lui, die niks niemendal hebben, in de kleeren te steken, onder dak te brengen, en van eten en drinken te voorzien, daar komt heel wat voor kijken. Als het maar een beetje kan, probeert het comiteit ook werk voor ze te vinden, maar... ja, ze in de plaats van Hollanders te laten werken, gaat niet. Dus dan maar zooveel mogelijk ze laten meehelpen om in hun eigen behoeften te voorzien; zoo zijn er hoopjes van aan het schoenlappen, kleeren verstellen en zoo gezet, en is er uit hun midden een groep magazijn-helpers door het comiteit gerecruteerd. Maar er loopen er natuurlijk heel wat rond die geen weerwerk hebben, ver en verreweg de meesten, en jonge, jonge, geregelde bezigheden zijn toch zoo best voor een mensch, geen goud zoo goed. Want door verveling kom je van het een in het andere.... Een mensch is maar niet beter dan in zijn geregelde werkzaamheden... Maar daar heeft de oorlog, wat deze menschen en zoovele millioenen met hen betreft, een stokje voor gestoken.

Ze zitten nu eenmaal hier, en aan den dijk zetten zou niet veel baten; integendeel.

Naar huis toe brengen durven de stoomvaartmaatschappijen ook niet goed. Dus er zit niet anders op dan ze hier te houden, en ze ook maar weer zoo goed mogelijk te verzorgen. En dat wordt dan ook gedaan door hun landgenooten, de comiteitsleden, die wij hierboven genoemd hebben.

Dat de taak van het comiteit met den dag nog omvangrijker wordt begrijpt een ieder Hoe vaak geven de kranten het bericht, dat er weer een of meer Russen over de grenzen zijn komen vluchten. Dus aldoor melden er zich weer nieuwe aspiranten aan, dat spreekt. Er is dus aardig wat te doen, dagelijks; en het leek ons wel een werk, waarvan de „Panorama"-lezers eens wat meer mochten weten. Wij gingen er dus met de camera en het notitieboek maar op af. De resultaten van ons bezoek vinden de lezers hierbij; wij gelooven wel, dat die hun 'n indruk geven van 't interessante en goede werk, dat daar door die heeren te Rotterdam gedaan wordt. Kyf-Kyf.

Een eigenaardig grafmonument voor een gestorven landgenoot, door een der Polen vervaardigd.

Brekebeenige allegorische teekening door een warm vaderlander gemaakt op de muren van het verblijf in Schiedam, ter vereering van een beroemd Poolsch generaal.

Allerlei typen uit het groote Rusland treft men onder de vluchtelingen aan. Zoo hier het type van een Russischen boer uit de streken, die aan Siberië grenzen.

In het kleedingmagazijn van het Comiteit, waar de vluchtelingen van goede kleeren worden voorzien.

Een type van een jongen Rus.

Russen te Schiedam. — In de gemeenschappelijke eetzaal.